



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 566/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА, правног следбеника покојног ББ из ..., чији су пуномоћници Марин Благојевић, Зоран Јеврић и Миломир Шалић, адвокати из ..., против туженог ГП „Мостоградња“ АД Београд, чији је пуномоћник Бранка Миликић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 607/20 од 08.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 607/20 од 08.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1156/11 од 26.03.2014. године, усвојен је тужбени захтев ББ из ..., те је поништено решење туженог ГП „Мостоградња“ АД из Београда – у реструктурирању од 16.11.2000. године о престанку радног односа, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом последица пропуштања. Тужба је одбачена у делу којим је тражено да суд обавезе туженог да му призна сва права из радног односа као неуредна. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Решењем Првог основног суда у Београду П1 1156/11 од 06.06.2014. године исправљена је наведена пресуда, на тај начин што је у заглављу уместо датума 26.05.2014. године, означен датум 02.04.2014. године, а у образложењу на страни 3. у 9, 11. и 13. реду, одоздо уместо датума 17.11.2000. године, означен датум 13.11.2010. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 607/20 од 08.06.2021. године, након одржане расправе, жалба тужиље АА, као правног следбеника ББ делимично је усвојена, па је потврђена првостепена пресуда исправљена решењем, у делу става првог изреке којим је поништено решење од 16.11.2000. године и то искључиво у

погледу датума престанка радног односа, те је утврђено да је сада покојном ББ престао радни однос код туженог дана 20.11.2000. године. У преосталом делу става првог изреке, пресуда је преиначена, те је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог од 16.11.2000. године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад. Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, а тужиља обавезана да туженом надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 72.000,00 динара, у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и прекорачења тужбеног захтева.

Испитујући добијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни друге повреде прописане одредбама члана 398. став 1. тачке 2. и 4. ЗПП, на које је ревизијом указано позивом на разлоге из чл. 407. став 1. тачке 3. и 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 ... 18/2020).

Према утврђеним чињеницама, правни претходник тужиље, сада покојни тужилац ББ био је запослен код туженог на радном месту ... ВКВ ПЦ „Механизација“. Дана 16.11.2000. године тужени је позивом на одредбу члана 108. тачка 1. Закона о радним односима донео решење о престанку радног односа тужиоца, због неоправданог изостајања са посла пет радних дана, у периоду од 13.11.2000. године до 20.11.2000. године. Решењем Републичког фонда ПИО запослених од 25.03.1999. године, код покојног тужиоца је утврђена преостала радна способност, по ком основу му је утврђено његово право на распоређивање на другом одговарајућем послу, без тежег физичког напрезања, као што су послови туженог у магацину, са пуним радним временом и правом на новчану накнаду. До реализације овог права није дошло, пошто се ББ није појављивао на послу, изостанак није оправдао медицинском документацијом, нити му је решењем туженог признато право на плаћено, односно неплаћено одсуство. У току 2000. године према евиденцији туженог он се водио на боловању преко 60 дана, а накнада му није исплаћивана. Доношењу спорног решења о отказу претходили су телефонски позиви, односно телеграм туженог од 09.11.2000. године, којима се захтева од запосленог да оправда изостанак са посла. Пошто ББ то није учинио, а дуги период изостанка са посла није на било који начин имао оправдање у другом правном основу, другостепени суд налази да је законит престанак радног односа независно од воље запосленог отказом уговора о раду од стране послодавца у складу са одредбом члана 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96) који као отказни разлог предвиђа неоправдан изостанак с посла пет радних дана узастопно, односно седам радних дана са прекидима у току три месеца. Суд констатује да у садржини решења постоје омашке у означавању датума, исте третира као омашкама у писању, те их не налази од битног утицаја на законитост

решења. Наводи да поступа по налозима из решења Врховног касационог суда Рев2 268/2016 од 22.06.2016. године и Рев2 2725/2017 од 21.02.2018. године, те да на основу непосредно изведених доказа пред другостепеним судом дана 08.06.2021. године, оцењује да се законски разлог за отказ стекао у временском периоду од понедељка 13.11. до петка 17.11.2000. године, што би водило закључку да је датум престанка радног односа 20.11.2000. године.

Како то наводи и другостепени суд, побијана другостепена одлука резултат је исказаног становишта у решењу Врховног касационог суда Рев2 2725/2017 од 21.02.2018. године, по коме за законитост престанка радног односа није неопходно спровођење дисциплинског поступка, а за спорни однос је битно да је тужилац изостао с посла у периоду на који се односи оспорено решење и да је изостанак био неоправдан, при чему погрешан датум престанка радног односа нужно не доводи до незаконитости решења о престанку радног односа у целини.

Водећи рачуна о свим околностима које су претходиле доношењу оспореног решења, да је на основу непосредно изведених доказа правилно закључено да је ББ са посла неоправдано изостао целе 2000. године, овај суд другостепену пресуду налази законитом, пошто су формални недостаци решења правилно правно вредновани. Несумњиво је разјашњено да је пасивност тужиоца била противна прописима о радним дужностима и да је код њега постојала свест о томе. Осим наведеног, за овај суд није могла остати без значаја ни чињеница да је ББ оспорено решење уредно уручено тек 17.02.2003. године, када је по одредби члана 111. став 1. Закона о радним односима предвиђен престанак радног односа из законског разлога отказа уговора о раду.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима у складу са одредбама чланова 161. став 2. и 150. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци применом члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**